

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. N.**
státní příslušností Ukrajina
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá – Jezová
sídlem Jezová 1501, 294 21 Bělá pod Bezdězem
zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2020 č. j. KRPA-162330-16/ČJ-2020-000022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

2. Žalobce v žalobě vyjádřil své přesvědčení, že neexistují zákonné důvody pro jeho zajištění. Poukázal na to, že při příjezdu do České republiky prokazatelně disponoval aktuálním negativním testem na přítomnost SARS CoV-2 ze dne 19. 6. 2020, testován byl dne 17. 6. 2020. Příslušné lékařské potvrzení zůstalo ležet ve vozidle, kterým přicestoval do České republiky, proto jej fyzicky neměl u sebe po svém zajištění policejním orgánem. Poté, co vozidlo převzali jeho rodiče, zmíněný negativní test ve vozidle našli. Lékařské potvrzení o výsledku testu PCR na průkaz SARS-CoV-2 ze dne 19. 6. 2020 bylo přiloženo k žalobě. Měl za to, že v jeho případě nebylo prokázáno důvodné nebezpečí, že by mohl jako cizinec při pobytu na území České republiky závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Prokazatelně také disponoval platným biometrickým pasem, který opravňuje státní příslušníky Ukrajiny k legálnímu pobytu na území členských států Evropské unie. Byl toho názoru, že se na území České republiky v době zajištění nacházel legálně a neexistovalo důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zdůraznil také, že na území České republiky žijí jeho rodiče, otec zde má trvalý pobyt a matka dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny. Provedené zajištění za účelem správního vyhoštění tak znamená nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Byl přesvědčen o tom, že pro Českou republiku nepředstavuje žádné riziko ani nebezpečí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že byly splněny podmínky pro zajištění žalobce dle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tento svůj závěr v napadeném rozhodnutí jasně a konkrétně odůvodnil. Neshledal, že by v daném případě postačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Měl za to, že žalobce jednoznačně a prokazatelně nerespektoval ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 5. 6. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-7/MIN-KAN a ze dne 12. 6. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN-KAN. Odkázal na vyjádření žalobce uvedené v protokolu o výsledku ze dne 23. 6. 2020 č. j. KRPA-162330-13/ČJ-2020-000022, podle kterého žalobce do České republiky přicestoval dne 22. 6. 2020 jako řidič dodávky, ve které vezl dalších sedm cizinců. Testu na přítomnost SARS CoV-2 se nepodrobil, na hranicích od něj žádný test nechtěli. Žalovaný zdůraznil, že argumentace žalobce v žalobě je v rozporu s jeho vyjádřením učiněným při výsledku. Závažné narušení veřejného pořádku spatřoval ve skutečnosti, že žalobce v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN-KAN vstoupil na území České republiky a stal se tak rizikem pro Českou republiku, neboť mohl onemocnětí zavléct na zdejší území, přičemž u něj není možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény, popřípadě provádět testování na dané onemocnění. Jeho volný pohyb na území České republiky se podle něj stal bezpečnostním rizikem. Poznamenal také, že žalobce si mohl a měl včas obstarat informace, kam a za jakých okolností může cestovat. Pokud jde o výklad pojmu „*veřejný pořádek*“, odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrhl nařízení jednání, žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)],

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 22. 6. 2020 byl kontrolován žalobce, který byl řidičem dodávky, ve které bylo dalších sedm cizinců. Všichni vstoupili na území České republiky v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN. Žalobce byl zajištěn podle ust. § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.
7. Oznámením ze dne 23. 6. 2020 č. j. KRPA-162330-8/ČJ-2020-000022 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Při výslechu dne 23. 6. 2020 žalobce uvedl, že je zdravý. Na Ukrajině nemá žádné problémy, nehrozí mu tam žádné nebezpečí, nemá obavy z návratu do vlasti. Do České republiky přicestoval dne 22. 6. 2020, jezdí sem od roku 2008, pendluje mezi Ukrajinou a Českou republikou. Do České republiky přijel, aby sem dovezl lidi nacházející se v dodávce. Cílem jejich cesty byla Florenc. Měl je přivézt někdo jiný, ale rozbilo se mu auto, tak ho známý poprosil o pomoc. Ty lidi vůbec nezná, neví, proč sem jeli. V České republice by se neubytoval, jel by hned zpět na Ukrajinu. Mohl by zde přespat u otce, který zde má trvalý pobyt, bydlí někde v Táboře. Vozidlo, kterým přijel, je jeho sestry, pro nikoho nepracuje, oficiální práci na Ukrajině nemá, přivydělává si po různých brigádách. Nepracuje jako řidič. Za přivezení lidí nic nedostal, měl se dohodnout, až se vrátí na Ukrajinu. Nevěděl o podmínkách, za jakých může vstoupit na území České republiky. Má finanční prostředky na pobyt na území České republiky. Žádné vyšetření na přítomnost SARS CoV-2 nepodstoupil, nemá žádný doklad o výsledku testu, na hranicích po něm nic nechtěli. Je ženatý, má dceru. Jeho manželka, dcera a sestra žijí na Ukrajině. Bydlí tam v rodinném domě, jehož vlastníkem je jeho otec. Rodiče pobývají v České republice, otec zde má trvalý pobyt a matka dlouhodobý pobyt na dva roky za účelem sloučení rodiny. Vztah s nimi má dobrý, vzájemně se navštěvují. Není na nich zvláště závislý, občas mu finančně přispívají. Na území Evropské unie nemá další rodinné příslušníky, v České republice nevlastní majetek. Nenachází se zde osoba, vůči níž má vyživovací povinnost nebo ji má v péči, není zde ani osoba, která by jeho případné správní vyhoštění pociťovala jako zásah do svého soukromého života. Nesdílí domácnost s občanem České republiky ani jiného členského státu Evropské unie. K České republice nemá žádné vazby, nezapojuje se do veřejného dění, nepáchal zde trestnou činnost. Nemá žádnou překážku ve vycestování, vycestuje dobrovolně, plánoval tak učinit už den před výslechem. Peníze na vycestování má. Má se kam vrátit. Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2020 č. j. KRPA-162330-16/ČJ-2020-000022 byl žalobce zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění byla stanovena na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

10. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“)* je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
11. Ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020 č. j. MZDR-20599/2020-8/MIN-KAN s účinností od 15. 6. 2020 nařizovalo *zákaz vstupu na území České republiky pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. března 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt; to neplatí: a) pro rodinné příslušníky ve smyslu § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, občanů České republiky nebo občanů Evropské unie s bydlištěm na území České republiky, b) pro občany Evropské unie a cizince s povoleným pobytem v Evropské unii, kteří tranzitují přes Českou republiku za účelem cesty domů a mají k tomuto účelu vystavenou nótu zastupitelského úřadu (průjezd a repatriace), c) je-li vstup těchto cizinců v zájmu České republiky, d) pro přeshraniční pracovníky, žáky a studenty, kteří za účelem výkonu práce nebo vzdělávání v České republice pravidelně oprávněně překračují státní hranici s Českou republikou ze sousedního státu a předloží lékařské potvrzení o absolvování testu za podmínek uvedených v bodě 9, e) pro pracovníky mezinárodní dopravy, f) pro pracovníky servisu kritické infrastruktury, g) pro diplomaty a úředníky mezinárodních organizací registrované u Ministerstva zahraničních věcí, h) v naléhavých mimořádných situacích, i) pro občany Evropské unie a cizince s přiznaným postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta v jiném členském státě Evropské unie, kteří vstupují na území České republiky na dobu nejdéle 72 hodin za účelem výkonu ekonomické činnosti, nebo návštěvy osoby, ke které mají prokazatelnou rodinnou vazbu včetně trvalého partnerského vztahu a doloží adresu, na které se budou zdržovat, a předloží lékařské potvrzení o absolvování testu podle bodu III./1.; j) pro občany Evropské unie, kteří vstupují na území České republiky za účelem výkonu ekonomické činnosti nebo studia na vysoké škole a předloží lékařské potvrzení o absolvování testu podle bodu III./1., k) pro pracovníky do potravinářské výroby, kterým bylo vydáno vízum s počátkem platnosti od 11. května 2020, a pro sezónní zaměstnance, pokud předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III./2., l) pro klíčové a vědecké pracovníky, kterým bylo vydáno vízum s počátkem platnosti od 11. května 2020, a jejich rodinné příslušníky, kteří je doprovází a kterým bylo vydáno vízum od 11. května 2020, a předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III./2., m) pro pracovníky ve zdravotnictví a sociálních službách, kterým bylo vydáno vízum s počátkem platnosti od 11. května 2020, a jejich rodinné příslušníky, kteří je doprovází a kterým bylo vydáno vízum od 11. května 2020, a předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III./2., n) pro držitele dlouhodobého víza za účelem převzetí povolení k pobytu, kteří předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III./2., o) pro manžele a nezletilé děti cizinců s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území České republiky, kterým bylo vydáno dlouhodobé vízum a předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III./2., p) pro občany Evropské unie s vydaným potvrzením o přechodném pobytu nebo s trvalým pobytem v členských státech Evropské unie a dalších státech schengenského prostoru nebo v jejich částech s*

nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19 uvedených v bodu III./4. a jejich rodinné příslušníky ve smyslu § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a cizince s přiznaným postavením dlouhodobě pobývajícího rezidenta členského státu Evropské unie nebo dalšího státu schengenské prostoru nebo v jejich částech s nízkým rizikem nákazy onemocnění COVID-19 uvedených v bodu III./4. a jejich rodinné příslušníky ve smyslu § 15a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, q) pro vysoce kvalifikované pracovníky vykonávající profese spadající do Programu vysoce kvalifikovaný zaměstnanec a do Programu klíčový a vědecký personál, a předloží potvrzení o absolvování testu podle bodu III./2., pokud je důvod vstupu doložen odpovídajícím dokumentem.

12. Městský soud v Praze má za to, že splněním podmínek pro zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se žalovaný dostatečně zabýval. Jak vyplývá ze správního spisu, žalobci bylo doručeno oznámení ze dne 23. 6. 2020 č. j. KRPA-162330-8/ČJ-2020-000022 o zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců (žalobce dne 23. 6. 2020 převzal stejnopis tohoto oznámení). Žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal i s otázkou, zda v případě žalobce nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Nejprve se na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí vyjádřil k možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování obecně, na str. 5 napadeného rozhodnutí pak řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k uložení jednotlivých opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud se s posouzením žalovaného ztotožňuje a odkazuje na něj. Ostatně proti této části odůvodnění napadeného rozhodnutí neměl námitky ani žalobce ve své žalobě.
13. Podle názoru soudu žalovaný dostatečným způsobem posoudil i to, zda bylo dáno nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vyložil pojem „veřejný pořádek“, přiblížil okolnosti přijetí ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN-KAN. K nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku konstatoval: „*Jelikož účastník řízení prokazatelně vstoupil na území České republiky v době platného ochranného opatření a nespadá do výjimek uvedených v opatření, vstoupil přes vyslovený zákaz. Cizinec tedy nesplnil podmínky vstupu uvedené v tomto ochranném opatření, stal se tak rizikem pro Českou republiku, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění Covid 19 na území České republiky. Cizinec, který porušil toto ochranné opatření, tak porušil závažným způsobem veřejný pořádek, a to tím, že se stal bezpečnostním rizikem při šíření koronaviru, neboť u osob vstupujících svévolně na území České republiky není možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény, a popřípadě provádět testování osob na výše uvedené virové onemocnění. Jejich volný pohyb na území po nesplnění povinností vyplývajících z ochranného opatření se tak stal bezpečnostním rizikem s ohledem na zdravotní stav osob pobývajících na území České republiky. Sám cizinec uvedl, že před svým vstupem na území nepodstoupil žádné lékařské vyšetření na přítomnost onemocnění COVID-19. V případě, že by osoby, které přicestovaly v rozporu s ochranným opatřením, byly skutečně nakaženy, mohly tento virus nekontrolovaně šířit. Nekontrolované šíření mezi populací by jistě mělo značný dopad na ekonomiku České republiky, zdravotní systém, tak jak k tomu došlo v jiných zemích, ve kterých nebyla včas přijata patřičná opatření. (...) Důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek je dále dovozováno ze skutečnosti, že cizinec v době pandemie*

velkého rozsahu zasahující do více kontinentů (jedná se o onemocnění s vysokou nemocností na velkém území za určité časové období), kterou prohlásila Světová zdravotnická organizace dne 11. března 2020, i přes nařízení ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 12. 6. 2020 pod č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN, vstoupil a pobýval na území České republiky. Navíc tak jak sám uvedl, svůj vstup na území České republiky nikde nehlásil a volně se zde pohyboval. Svěvolným vstupem a pobytem na území České republiky cizinec porušil mimořádné opatření podle § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, vedoucí k zabezpečení ochrany zdraví občanů České republiky, likvidaci infekčního onemocnění COVID 19 či zamezení jeho dalšího šíření.“ Poukázal také na to, že protiprávní jednání žalobce vzbudilo důvodnou obavu, že se na území České republiky bude dopouštět opakovaného porušování právních předpisů, lze předpokládat, že by se nadále volně pohyboval na území České republiky za účelem zaměstnání, a to jako řidič dodávky. Navíc žalobce pochází ze země, která v současné době není bezpečná s ohledem na probíhající pandemii, do 22. 6. 2020 byla na Ukrajině prodloužena celostátní karanténa (srov. str. 4 napadeného rozhodnutí).

14. K výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ Městský soud v Praze odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151, ve kterém se uvádí: „Rozšířený senát shrnuje, že při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ pro účely výkladu ustanovení cizineckého zákona, je třeba brát v úvahu nejen účel daného právního předpisu, ale také kontext samotného ustanovení. Závěry o tom, jaké konkrétní jednání je závažným narušením veřejného pořádku, učiněné ve vztahu k určitému ustanovení, pak nelze bez dalšího přebírat při výkladu ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přiblížit ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba pak dané ustanovení přiměřeným způsobem vyložit rovněž ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivých případů. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) cizineckého zákona pak může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné obrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je však potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“
15. Pokud jde o ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN-KAN, toto bylo přijato Ministerstvem zdravotnictví jako správním úřadem příslušným podle ust. § 80 odst. 1 písm. h) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), postupem podle ust. § 68 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, a to za účelem ochrany před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2. Předmětné ochranné opatření stanovuje, jaké osoby mohou s účinností ode dne 15. 6. 2020 vstoupit na území České republiky a za jakých podmínek. Jeho cílem je „přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů, za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky (avšak s ohledem na primární cíl - zastavení epidemie). Toho lze dosáhnout omezením pohybu osob, omezením konání hromadných akcí, omezením provozování epidemiologicky závažných činností, používáním přiměřených osobních ochranných prostředků a zvýšenou dezinfekcí,“ jak vyplývá z odůvodnění daného ochranného opatření.
16. Soud upozorňuje na to, že žalobce jako občan Ukrajiny vstoupil na území České republiky v době účinnosti předmětného ochranného opatření, aniž by na něj dopadala některá z výjimek, pro které zákaz vstupu na území České republiky neplatí. Jednoznačně nebyl

oprávněn vstoupit na zdejší území a pobývat tu. Soud poznamenává, že žalobce svůj vstup na území ani neohlásil krajské hygienické stanici, která by případně mohla rozhodnout o nezbytných karanténních opatřeních podle zákona o ochraně veřejného zdraví.

17. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že žalobce svým jednáním ohrozil zdraví osob pobývajících na území České republiky, stal se rizikem pro Českou republiku z hlediska šíření onemocnění COVID-19, které sem mohl zavléct a šířit ho zde. Porušením ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN-KAN ohrozil veřejné zdraví a zájem společnosti na zamezení šíření onemocnění. Městský soud v Praze je ve shodě s žalovaným přesvědčen o tom, že je zde nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nepochybně tak došlo ke splnění podmínek pro zajištění žalobce podle ust. § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
18. Pokud jde o tvrzení žalobce, že při příjezdu do České republiky disponoval negativním testem na přítomnost SARS CoV-2, zdejší soud zdůrazňuje, že tato skutečnost na výše uvedeném závěru o neoprávněnosti vstupu žalobce na území České republiky nic nemění. Žalobce nebyl v době účinnosti ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN-KAN oprávněn vstoupit na území České republiky. Nadto žalobce svůj vstup na zdejší území neohlásil krajské hygienické stanici, která by případně mohla rozhodnout o nezbytných karanténních opatřeních podle zákona o ochraně veřejného zdraví. V této souvislosti soud také upozorňuje na to, že tvrzení žalobce o tom, že disponoval negativním testem na přítomnost SARS CoV-2 je v přímém rozporu s jeho tvrzením učiněným při výslechu dne 23. 6. 2020, kdy žalobce výslovně uvedl: „*Žádné vyšetření na onemocnění COVID-19 jsem nepodstoupil. Nemám žádný doklad o výsledku testu. Na hranicích ho po mně nechťeli.*“ Jak již bylo uvedeno, i kdyby žalobce již při svém zajištění předložil doklad o absolvování testu na přítomnost SARS CoV-2 (který je přílohou žaloby), neměnilo by to nic na závěru, že na území České republiky nebyl oprávněn vstoupit. V době účinnosti ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020 č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN-KAN totiž byly stanoveny zvláštní podmínky pro vstup cizinců na území České republiky. Vstup na území České republiky byl umožněn pouze cizincům, kteří měli ke dni 12. 3. 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt, či se na ně vztahovaly v opatření vyjmenované výjimky. To však nebyl případ žalobce. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že měl platný ukrajinský biometrický pas. Námitky žalobce, že se nacházel na území České republiky legálně a že disponoval negativním testem na přítomnost SARS CoV-2, považuje soud za nedůvodné.
19. Co se týče námítky žalobce, že jeho zajištění znamená nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, neboť na území České republiky žijí jeho rodiče, kteří zde mají povolen pobyt (otec zde má trvalý pobyt a matka dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny), Městský soud v Praze odkazuje na str. 6 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný zhodnotil soukromé a rodinné poměry žalobce. Žalovaný poukázal na to, že manželka a dcera žalobce žijí na Ukrajině, žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, na území České republiky se nenachází osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči, v České republice nepobývá ani osoba, která by vyhoštění žalobce pocítovala jako zásah do soukromého života, přičemž žalovanému bylo známo, že zde žijí rodiče žalobce. Zdejší soud s hodnocením žalovaného souhlasí a doplňuje, že žalobce při svém výslechu dne 23. 6. 2020 prohlásil, že na rodičích není zvláště závislý a návštěva rodičů

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

nebyla důvodem, proč do České republiky přicestoval. Z protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 23. 6. 2020 č. j. KRPA-162330-13/ČJ-2020-000022 vyplývá, že žalobce do České republiky přijel, aby sem dovezl další cizince, hned poté se chtěl vrátit zpět na Ukrajinu. Nelze tedy přisvědčit námitce žalobce, že napadeným rozhodnutím dojde k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života.

20. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 9. července 2020

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.